

Judikatūras krājums

**Lieta T-384/14
(spriedums publicēts izvilkumu veidā)**

**Itālijas Republika
pret
Eiropas Komisiju**

ELVGF — Garantiju nodaļa — ELGF un ELFLA — No finansējuma izslēgti izdevumi — Liellopu un aitas gaļas nozare — Vienotas likmes finanšu korekcija — Precīza korekcija — Regulas (EK) Nr. 1782/2003 48. un 69. pants — Īpašas tiesības — Pienākums norādīt pamatojumu

Kopsavilkums – Vispārējās tiesas (sestā palāta) 2016. gada 12. maija spriedums

Lauksaimniecība — Kopējā lauksaimniecības politika — Integrētā administrācijas un kontroles sistēma konkrētām atbalsta shēmām — Vienreizējo maksājumu shēma — Pamatsummas aprēķināšana — Summu, kas samaksātas saistībā ar īpašo maksājumu shēmu, ņemšana vērā — Iespēja dalībvalstīm piemērot citu tiesību uz maksājumu aprēķināšanas metodi — Izslēgšana

(Padomes Regulas Nr. 1782/2003 36. panta 1. punkts, 47.–50., 95. un 96. pants)

Ieviešot vienreizējos maksājumus, Regulas Nr. 1782/2003 48. pantā tika noteikti kopēji noteikumi tiešā atbalsta shēmām lauksaimniekiem saskaņā ar kopējo lauksaimniecības politiku. Saskaņā ar šī panta gramatisko interpretāciju, ņemot vērā blakus punktos paredzētās tiesību normas, šī tiesību norma ir piemērojama attiecībā uz lauksaimnieku – kurš ir saņēmis maksājumus, kas rada īpašiem nosacījumiem pakļautas tiesības uz maksājumu, kuri paredzēti minētās regulas 47. pantā, un kam pārskata periodā nebija hektāru šīs pašas regulas 43. panta izpratnē –, lai noteiktu tiesības uz vienreizējo maksājumu vai tiesības uz maksājumu par hektāru par summu, kas pārsniedz EUR 5000. Šim lauksaimniekam, kuram nav hektāru vai arī kuram pieder hektāri un kura tiesības uz maksājumu par hektāru pārsniedz EUR 5000, ir tiesības uz a) maksājumu, kas ir vienāds ar viņa atsauces pamatsummu, kura atbilst tiešajiem maksājumiem, kas viņam piešķirti vidēji trīs gadu laika posmā, un b) maksājumiem par katriem EUR 5000 vai daļu no pamatsummas, proti, īpašie maksājumi, kuri viņam piešķirti vidēji trīs gadu laika posmā.

No tā izriet, ka īpašie maksājumi ir piesaistīti pamatsummai par hektāru, nepārsniedzot EUR 5000, un, sākot no šīs robežvērtības, ir uzskatāmi par tiesībām uz papildu īpašo maksājumu. Šajā ziņā Regulas Nr. 1782/2003 47. panta 1. punktā ir paredzēts, ka tajā uzskaitītās summas iekļauj pamatsummā saskaņā ar šīs pašas regulas 48. pantā paredzētajiem nosacījumiem. No Regulas Nr. 1782/2003 47. panta 2. punkta izriet arī, ka, sākot no 2007. gada un atkāpjoties no šīs pašas regulas 33., 43. un 44. panta, summas, kas rodas no piena ražošanas piemaksām un papildmaksājumiem, kuri paredzēti minētās regulas 95. un 96. pantā, iekļauj vienreizējo maksājumu shēmā, ievērojot 48.–50. pantā paredzētos nosacījumus. Tādējādi atbilstošajos tiesību aktos ir noteikts maksājumu, kuri rodas no dažādām tiesībām, ieskaitīšanas vienreizējā maksājumā princips.

Turklāt Regulas Nr. 1782/2003 48. pantā nav paredzēta neviena alternatīva metode īpašo maksājuma tiesību noteikšanai, ne arī jebkāds pienākums saglabāt nošķirtus maksājumus, kas rodas no dažādām tiesībām. Šajā ziņā, tā kā šai tiesību normai ir obligāts raksturs un tajā nav paredzēta nekāda rīcības brīvība dalībvalstij, dalībvalsts nevar apgalvot, ka tās alternatīvā metode ir tikpat iedarbīga, spējīga novērst pārkāpumus vai arī labvēlīgāka lauksaimniekam.

(sal. ar 89.–91. un 93. punktu)